

[Niels Helveg Petersen]

Inden jeg kommer til selve teksten, vil jeg gerne gøre en bemærkning til hr. Gades betragtning vedrørende det udenrigspolitiske næv. Der er jo god vejledning, for ikke at sige aldeles bindende retningslinjer, i grundloven for, hvad regeringen skal foretage i den slags sager, for grundloven siger, at regeringen forud for – nu er det jo citeret efter hukommelsen – udenrigspolitiske beslutninger af større rækkevidde skal rådføre sig med det udenrigspolitiske næv. Den regel vil selvfølgelig også være gældende her på ganske sædvanlig vis forud for beslutninger af større udenrigspolitisk rækkevidde.

Ellers vil jeg sige tak til udenrigsministeren for redegørelsen. For ethvert land og da ikke mindst for et lille land er et formandskab noget, der spænder regering og administration hårdt for. Det er overordentlig arbejdskrævende, og det kræver en stor indsats på alle niveauer sagligt at varetage et formandskab ordentligt.

Det er klart, at en regering, der skal varetage et formandskab ordentligt, må have bevægelsesfrihed. Det er også indlysende, at også i en formandskabsperiode skal der ske ordentlig varetagelse af danske interesser.

Det er klart, at der undertiden kan opstå konflikter mellem på den ene side den bevægelsesfrihed, et formandskab skal have, og på den anden side varetagelsen af strikte, kontante danske interesser. Konflikter af den art kan ikke løses principielt. De kan kun løses ved anvendelse af almindelig sund fornuft, og det må vi jo så prøve på at lægge os efter.

Der er vist ingen tvivl om, at det formandskab, Danmark overtager den 1. juli, er det vanskeligste, Danmark har stået over for. Det er det for det første, fordi vi skal betræde helt ny jord. Den Europæiske Fælles Akt træder i kraft den 1. juli 1987. Nye regler skal prøves i praksis, der foreligger ingen praksis, og det er bl.a. op til det danske formandskab at prøve sig frem med hensyn til, hvorledes disse nye regler skal praktiseres.

Det gælder ikke mindst spørgsmålet om, hvorledes artikel 100 A skal føres ud i livet, og her har Danmark jo ganske bestemte, stærke synspunkter.

Artikel 100 A er jo i meget høj grad et resultat af Danmarks indsats. Det var ikke mindst en dansk indsats i forhandlingerne omkring Den Europæiske Fælles Akt, der gjorde, at artikel 100 A blev udformet og fik

den udformning, den fik. Derfor er det da også særlig udmærket, synes jeg, at Danmark har formandskabet på det tidspunkt, hvor reglerne skal prøves i praksis.

Derudover kan formandskabet jo risikere at finde sted i en periode, hvor de verdensøkonomiske forhold for alvor kommer i fokus, hvor handelsforholdene mellem USA og Japan, Europa og Japan og Europa og USA sættes på spidsen, og hvor der herved stilles meget store krav til et dansk formandskab for at hævde europæiske interesser i de verdensøkonomiske diskussioner, hvor Vesteuropa jo har vitale interesser i, at der fortsat eksisterer og udvikler sig fri handel, og af enhver kraft må forsøge at modvirke protektionistiske tendenser.

Her kan Danmark med sin traditionelle frihandelsindstilling jo komme til at præge formandskabet i en retning, som er positiv.

Men når dette formandskab er særlig vanskeligt og tegner til at blive det, skyldes det jo andre forhold. Så skyldes det forhandlinger om en finansieringsreform og forhandlingerne om landbruget. Det er jo i teorien i hvert fald fortsat tænkeligt, at landbrugsministrene når frem til et kompromis inden den 1. juli. Det er også i allerhøjeste grad tænkeligt, at de ikke gør det, og at hele bunken af økonomiske problemer ligger på formandskabets bord, når vi overtager formandskabet.

Kommissionen har fremlagt forslag til en finansieringsreform. Regeringen har afvist dem, Danmark har afvist forslagene. Kommissionen har fremlagt forslag til ændringer i landbrugspolitikken. De er afvist af den danske regering, de er afvist af Danmark, og det er der gode grunde for; der kunne holdes en lang tale om hvorfor.

Men der er én ting, jeg savner i denne diskussion, og det er Danmarks bidrag. Hvad er Danmarks bud på, hvorledes man skal prøve på at løse nogle af disse problemer, som er åbenbare, og som tårner sig op, som tårner sig op for landbrugspolitikken, fordi den nøgne kendsgerning jo er, at finansministerne, landenes regeringer, dvs. EF-landenes befolkninger, ikke vil betale for det, landbrugspolitikken koster?

Jeg synes, der er grund til at efterlyse et mere konstruktivt udspil fra den danske regering til, hvad vi f.eks. vil bidrage med i finansieringsproblemet inden for landbrugs-